

Forfatter: Fibiger, Mathilde

Titel: Udrag fra Minona

Citation: Fibiger, Mathilde: "Clara Raphael", i Fibiger, Mathilde: *Clara Raphael*, udg. af Lise Busk-Jensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1994, s. 222.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-fibiger01-shoot-idm140403938977856/facsimile.pdf> (tilgået 23. april 2024)

Anvendt udgave: Clara Raphael

re Udtryk – saa vant er hun til at tænke paa dem, hun elsker!» Helene, der idetsamme traadte ind, havde hørt det sidste Ord, og sagde med Bitterhed: »Taler du om Kjærlighed? tag dig iagt for den, Barn! Dine Fjender behøver du ikke at være bange for, de gjør dig ingen Fortræd – Døden kommer fra dem, der elske dig!» – Frank betragtede hende med sorgfuld Medlidenhed; ikke engang i Minonas Udseende havde Sygdom og Hjertesorg stiftet en saa rædselfuld Ødelæggelse. Det saae ud som om kun Fortvivnelsen opretholdt denne Kvinde: den stirrede ud af hendes store sorte Øine, den vred sig krampagtigt i Smilet om hendes hvide Læber, den kom tilsyne i hver Bevægelse, gjenlød i hvert af hendes Ord. Hun havde kun levet og aandet i Kjærlighed – nu, da hun gennem Minonas Feberdrøm, naar hun om Natten vaagede ene ved hendes Leie, havde lært de skrækkelige Følger af denne Kjærlighed at kjende, mistede hun alt – kun Rædsel over det faldne Afgudsbillede i hendes Hjerter blev tilbage. Kjærligheden var hendes Liv, hendes Tro, hendes Evighed; hun var en af de entusiastiske, men lidenskabsløse Naturer som kun kjende denne Følelse i dens Ro og Harmonie – en Lidenskab som Minonas, var hende en Gaade! men denne Gaade lærte hende at Opløsningen paa den Kjærlighed hun havde pleiet som et helligt Mystorium i sit Hjerter, var Forbandelse.

Mens Frank forgjæves søgte at vække hendes Opmærksomhed for sine kjærlige Ord, og Virginie glemte sin egen bitre Hjertesorg i sin Deltagelse for hendes, hørtes Viggos Skridt udenfor. Helene greb skjælvende Præstens Arm, da han aabnede Døren, og betragtede hans dødblege Ansigt med en Angst, som lærte hende at gjætte hans Budskab. »Minona ønsker at see os alle!» sagde han med usikker Stemme, og gik foran dem op til hendes Værelse. Hun betragtede dem længe med usigelig Ømhed, og sagde endelig med nat Stemme idet hun strakte begge sine Hænder ud imod Helene: »Kom helt hen til mig, at jeg kan see dit søde Ansigt endnu engang! Din Kjærlighed» – »Tic Minona – af Naade – af Barmhertighed! jeg kan ikke udholde det!» udbrød Helene vildt, og kastede sig ned ved Sengen, i hvis Teppe hun skjulte sit Ansigt. Minona henvendte sig til Frank, og sagde bønligt: »Lov mig ikke at forlade hende – lad hende ikke dø! Det er mit sidste Ønske, min sidste Bøn til Gud at hun maa leve for at lære Christus at kjende. Virginie! du var

mig den kjærligste Søster – vil du nu være hendes Datter i mit Sted?» Den stakkels Virginie svarede med at kysse hendes Haand, og trykke den til sit Hjerte; det var hende umuligt at svare ja til denne Opfordring, skjøndt hun havde lovet sig selv at blive en Søster for Minonas Broder.

Efter det sidste Feberanfald var den Syge længe i Besiddelse af hele sin Aandsklarhed og Bevidsthed. Hun talte meget med Frank, og aldrig havde hendes rene Følelse og sjeldne Dybsindighed glimret herligere end i de tillidsfulde og begejstrede Ord hvormed hun omtalte sin Død, og det Liv hvorpaa hun troede. Men henimod Skumringen blev hendes Aandedrag igjen uroligt, Blikket stirrede vildt op i Luften, og den blussende Feberrodme udbredte sig hurtigt over hendes Kinder for at efterlade en dødelig Blegghed. Det var tydeligt at hun kjæmpede med ængstende Følelser. Pludselig reiste hun sig op i Sengen og udbrød i Vildelse: «Jeg bliver saa forunderlig tilmode – er det allerede Døden? – I er dog alle hos mig – jeg kan ikke see! Er det dig, Viggo, som holder min Haand? Hold den fast – der er ingen Synd deri! Det var Livet, der skilte os ad – derfor døer jeg jo. Jeg frygter!» – udbrød hun skjælvende af Angst – «jeg – døer! O, hold mig fast – lad mig ikke synke ned i det dybe – evige Mørke – i Dødens Kulde! Naade – frels mig Gud af denne Elendighed! – Lys!» vedblev hun jublende – «det lysner for mine Øine – det stråler, det varmer – det trænger ind i mine Øine, i mit Hjerte! Lys i Dødens Mørke! Hører I – det er ingen Løgn – der er en Sol i Aandens Rige! See derop Tyra, hvor Englenes Øine skinne som Sjøer – det er Kjærligheden der har tændt disse Straaler! – Jeg seer en Verden af Glæde og Fred – jeg seer Kirken bygget af levende Sjæle! Hører du Sangen – o, mange Salige syng nu med Guds Engle, som har grædt paa Jorden! – Men hurtigt afløstes disse salige Drømme af en vild og sønderrivende Angst: Du havde Ret – Viggo! der er et Svælg mellem Himlen og Jorden – der er ingen Bro over den sorte Flod hvis Bølger allerede væde mine Fødder – og jeg styrter derned, hvis I ikke holde mig fast! Slip mig ikke! Hvor jeg seer hen, vælte de sorte Bølger sig foran mig – jeg seer Menneskeoie stirre op fra Dybet – det er græseligt! Der er Ild dernede – naar jeg lukker mine Øine slaae de røde Luer iveiret omkring mig – Frelser, du som døde for os – grib mig i dine Arme, lad mig ikke styrte ned i